

VILÁGPÓSTA

Új folyam, IV. évf. 2. sz.

A verbita missziós szervezetek lapja

2008. nyár

*Remi,
a verbita újmisé*

*László atya,
az új verbita püspök*

KINCSENK A MISSZIÓ

Missziós imaközösség – Verbita baráti kör – Hírek a világmisszióból

Események a magyar tartományban

■ PÜSPÖKI KINEVEZÉS ÉS EZÜSTMISE. Német

László rendtársunkat,

korábbi provinciálisunkat, az MKPK jelenlegi titkárát XVI. Benedek pápa nagybecsereki (Szerbia) püspökké nevezte ki. Erdő Péter bíboros szenteli július 5-én leendő székvárosában. Német atya május 1-jén mutatta be szülőfalujában, a vajdasági Hódságon ezüstmisét, pünkösdi hétfőn, május 12-én a Názáret Misszióházban, a püspökari titkárság kápolnájában pedig május 14-én. Jubileuma és apostolutódi kinevezése alkalmából Isten áldását kérjük szolgálatára. Kinevezéséről és ezüstmiséjéről bővebben a 7. oldalon számolunk be.

■ PAPSZENTELÉS. Május 24-én, szombaton délelőtt Márfi Gyula érsek atya áldozópappá szentelte Remigius Laka Putra verbita misszióst. Az eseményről lapunk 10. oldalán számolunk be.

■ ARANYMISE. Ötven évvel ezelőtt, 1958-ban, amikor az Isteni Ige Társasága már csak illegálisan működhetett Magyarországon, pappá szentelték Ilosvai Gyula verbita atyát. Ő is azon rendtestvérek közé tartozik, akik a diktatúra négy évtizede alatt fenntartották a rendtartományt. Szerzetesi közösségi életük néhány olyan alkalomra korlátozódott, amikor egy-egy plébánián titokban találkozhattak a rendtestvérek. Viszont az ő kitartásuk nélkül a rendszerváltás után nem indulhatott volna

el újra a közösségi élet. Isten áldását kérjük Gyula atyára ötvenéves papi jubileuma alkalmából, azért is, hogy a hajósi plébánián még sokáig jó egészségben tudja szolgálni a híveket!

■ ÖNKÉNTES MISSIONÁRIUSOK. Két évvel ezelőtt két fiatal és egy fiatalos lelkületű főorvos misszióba indultak mint önkéntes misszionáriusok. Ismerjük őket a Világpostában megjelent beszámolóik alapján: dr. Hargitai Ernő India egyik magánkórházában gyógyított, Pataki Annamária Bolíviában dolgozott egy gyermek-kollégiumban, Horváth Csaba pedig Ghánában kapcsolódott be egy plébánia mindennapi munkájába. Hazánkba visszatérve most ők segítenek annak a hat fiatalnak a felkészítésében, akik hasonló szolgálatra készülnek. Az első informatív találkozó februárban volt, a következő alkalommal, márciusban már csak a komolyan érdeklődők érkeztek a hosszú hétvégére. A kiképzés következő állomása a kőszegi missziós tábor előtti napok és magának a tábornak a feladatai lesznek.

■ ÖRÖK IFJÚ VERBITA ATYA. Bellér Lajos atya, aki hosszú évtizedeken át szolgált a Fülöp-szigetek lakosságát, a rendszerváltás után az elsők között tért vissza Ma-

gyarországra, hogy segítsen a tartomány újjáépítésében. Lajos atya abban a kőszegi Szent Imre közösségben ünnepelte nyolcvanadik születésnapját, ahonnan egykor elindult misszionáriusi élete. Most viszont már szakszerű orvosi ellátásra és felügyeletre szorul, ezért Szeráf testvérhez csatlakozott a székesfehérvári papi otthonban. Isten áldásában és békéjében gazdag nyugdíjas éveket kívánunk mindkettőjüknek!

VILÁGPOSTA

A verbita missziós szerzetesek negyedéves hírlevele

E-mail: misszio@verbita.hu

Honlap: www.verbita.hu

Ingyenes, katolikus kiadvány,

fenntartása az olvasók önkéntes adományaiból történik. Isten fizesse meg a legkisebb adományt is!

Felelős kiadó: P. Juhos Ferenc svp tartományfőnök

Főszerkesztő: Szerdahelyi Csongor

Tördelés: Bukovszki Antal • Korrektor: Agonás Szonja

Rendi konzulens: Zabos Róbert svp

A szerkesztőség címe: 9730 Kőszeg, Park u. 1., tel.: 94/562-205

A szerzők gondolatai

nem feltétlenül tükrözik a szerkesztőség véleményét.

Nem kért kéziratot, fényképet nem küldünk vissza.

Nyomás: D-Plus Kft., 1037 Budapest, Csillaghegyi út 19-21.

Felelős vezető: Németh László ügyvezető

ISSN 1814-6163

Kapcsolatfelvétel a verbita missziókkal

P. BURBELA GERGELY SVD: 1223 Budapest, Bajcsy-Zsilinszky u. 3-5.

Tel.: 06-1-424-5668 vagy 06-30-418-9196

ZABOS RÓBERT SVD testvér: 9730 Kőszeg, Park u. 1.

Tel.: 06-94-562-205

Adományok, miseszövetségi befizetések:

11600006-00000000-12713314 • Kérésre küldünk csekket, adóigazolást!

Legyen időd...

Gondolom, mindannyiunk örömére, újra itt a nyár! Már előre örülünk az eltervezett vakációnak, kirándulásoknak és különböző utazásoknak, nyári programoknak. Nagyon fontos, hogy megpihenjünk az élet zajától. Van, aki azt gondolja, hogy nincs szüksége pihenésre. Pedig nagyon veszélyes lehet testi-lelki egészségünkre, ha nem tudunk kikeveredni a mókuskerékből. Egyszer egy középkorú ember azzal akart dicsekedni a barátjának, hogy ő már bizony tíz éve nem volt szabadságon. A barátja csak annyit felelt: „látszik”. Tehát mindenkinek szüksége van környezetváltoztatásra és szórakozásra is, hogy utána megújult erővel tudja folytatni a mindennapokat. Fontos, hogy találkozzunk a családtagokkal és a barátainkkal. Legyen időnk rájuk!

A nyár folyamán kísérjen el bennünket az Ősi Ír áldás:

Legyen időd a munkára – ez a siker ára.
Legyen időd a játékra

– ez az örök ifjúság titka.

Legyen időd a nevetésre – ez a Lélek muzsikája.
Legyen időd a gondolkodásra – ez az erő forrása.
Legyen időd az olvasásra – ez a bölcsesség alapja.
Legyen időd, hogy kedves légy – ez a boldogsághoz vezető út.
Legyen időd az álmodozásra – ez majd egy csillaghoz vezet.
Legyen időd, hogy körülnézz – túl rövid a nap ahhoz, hogy önző légy.
Legyen időd, hogy szeress és Téged is szeressenek – ez isteni kiváltság.

Ferenc atya, tartományfőnök

Missziós nővér boldoggá avatása Steylben

Hendrina Stenmanns 1852. május 28-án született Issumban (Alsó-Rajna tartomány). Hét gyermek között ő volt a legidősebb és a családnak pótolhatatlan támasza. Szülőfalujában mindenkinek készségesen segített. Gondját viselte a betegeknek és az öregeknek.

Egyik nagynénje révén, aki ferences nővér volt, már korán felfigyelt a szerzetesi életre. Szívesen belépett volna valamelyik kolostorba, édesanyja halála miatt azonban kénytelen volt ezt a kívánságát jóval későbbre halasztani, mert fiatalabb testvéreiről kellett gondoskodnia.

Harminckét éves volt, mikor a verbiták központjába, Steylbe eljutott. Boldog Helena Stollenwerkkel és néhány más fiatal nővel mint konyhalány kezdte el munkáját a Missziósházban. Az ezt követő évek nem csak sok erőt, de nagyon sok türelmet is követeltek tőle. Álma a szerzetesi életéről csak öt év elmúltával vált valóra. 1889. december 8-án létrejött a steyli missziós nővérek közössége, hivatalos nevükön: Szentlélek Szolgálói. (A nővérek várhatóan az ősz folyamán Magyarországon is letelepednek.)

Ettől kezdve Hendrina, rendi nevén Jozefa fontos feladatokat látott el a nővérek képzésében és irányításában. Vidám és egyszerű természetének köszönhetően népszerű volt a nővérek körében. Mindenkiel megtalálta a hangnemet. Széles látókörével nagymértékben befolyásolta a Társaság fejlődését.

Közössége számára 1903. május 20-án bekövetkezett halála nagy veszteség volt.

Társaságának azonban továbbra is támasza maradt: nővéreinek emlékezetében tovább él. A Jozefa anyára iránti lankadatlan tisztelet megkoronázása lesz boldoggáavatása ez év június 29-én a hollandiai Steylben.

Jozefa anyaelete – a Szentírásban gyökerezve

Jozefa anyamondja: „A hálaadás a legjobb kérésimá.”

A Szentírás mondja: „Hálaadással végzett imádságban és könyörgésben terjesztetek a kéréseiteket Isten elé.” (Fil 4,6)

Jozefa anyamondja: „Az imádkozó ember mindenható Isten előtt.”

A Szentírás mondja: „Sokat megtehet az igaz ember állhatatos könyörgése.” (Jak 5,16)

Jozefa anyamondja: „Minden jó szó vetőmag az örök életre.”

A Szentírás mondja: „Ragaszkodjatok az élet ígéjéhez.” (Fil 2,16)

Jozefa anyamondja: „Emeljétek Tabernakulumot a szívetekben, ahol a Szentháromság Egy Isten lakik.”

A Szentírás mondja: „Az élő Isten temploma vagyunk.” (2Kor 6,16)

Jozefa anyamondja: „Az Isten szolgálatában semmi sem kicsi.”

A Szentírás mondja: „Aki kicsivé lesz, mint ez a gyermek, az a legnagyobb a mennyek országában.” (Mt 18,4)

Jozefa anyamondja: „A vidámság élet-szentség.”

A Szentírás mondja: „Örüljétek az Úrban mindig!” (Fil 4,4)

Jozefa anyamondja: „Az ég mindent megér.”

A Szentírás mondja: „A mi hazánk a mennyekben van.” (Fil 3,20)

Jozefa anyamondja: „Bizalommal imádkozzék!”

A Szentírás mondja: „Bármit kérünk, megkapjuk Tőle.” (1Ján 3,22)

Jozefa anyamondja: „Igyekezzünk mindenkit (mindent) szeretettel megnyerni.”

A Szentírás mondja: „Törekedjétek a szeretetre.” (1Kor 14,1)

Jozefa anyamondja: „Gyakoroljuk a szeretetet, akkor nem szorulunk rá sok tanításra.”

A Szentírás mondja: „Szeressétek egymást, ahogy én szeretlek titeket.” (Jn 15,12)

Németből fordította:
András Zoltán SVD novícius

Az első missziós nővérek Steylben

Misszió Várpalotán

Márciusban volt hat éve, hogy a verbita missziósok missziós hosszú hétvége keretében először találkoztak egy plébánia híveivel. A színhelyül Battyanya szolgált. Azóta hagyománnyá vált, hogy a közösség félevenként egy-egy plébánia nagylelkűsége folytán részesévé válik ezen egyházközösségek mindennapi életének.

Legutóbb április 17-én, csütörtökön délelőtt érkeztek meg az első verbita „hírnökök” a várpalotai Nagyboldogasszony Plébániára, akiket Nagy Károly plébános atya és a missziós táborokból, a világmisszió ünnepeiről és egyéb találkozókról jól ismert barátok fogadtak nagy szeretettel. Mindig érdekes a találkozás első néhány perce, amikor felidéződnek az előzőleg együtt töltött idők emlékei.

A visszaemlékezés egyszer csak elérkezik a jelenhez, vagyis Várpalotára. A délutáni és a kora esti programok minden napnak a központi részét jelentették. Először az irgalmasság imaóráján találkoztunk, amely után a missziók egy-egy epizódjával ismerkedtünk rövid filmek segítségével. Jézus Krisztus irgalma a szívünk kapujában van, csak el kell indulnunk feléje. És ha ez megtörténik, akarva-akaratlanul a kegyelem sócsövei leszünk.

Esténként a missziós rózsafüzér alatt más-más kontinensekre kalauzoltak a missziós növendékek. Konkrét és éppen aktuális imaszándékokat jelöltek meg az adott földrészről, helyi nyelven hallhattuk az Üdvözlégy első felét, melyre Várpalota hívei saját nyelvükön, magyarul válaszoltak. Párbeszéd volt ez távol élő emberekkel, akikkel Krisztusban közösséget alkotunk Szűzanyánk köntöse alatt.

Húsvéti virrasztás

Második alkalommal gyűltek össze fiatalok április 26-án a Szent Arnold Lelkigyakorlatos Házban missziós virrasztásra. Először ádentben került rá sor, amikor Jézus megtestesüléséről elmélgedtünk, most pedig Krisztus feltámadását, megváltásunkat ünnepeltük, egyben pünkösdi ünnepére készülődtünk.

Sokan már ismerősként indultak a Szentlélek-kápolna felé, és voltak, akikkel első alkalommal találkoztunk. Az esti órákban Sebastian atya elmélgedésében támpontokat adott az éjféleli szentmisét megelőző szentségimádáshoz. Hajnalban, amikor egyre inkább küzdeni kellett az álommal, egy-egy karaoke énekkel vagy táncal próbálták a fiatalok felfrissíteni magukat. A hajnali órák legkiemelkedőbb programja az emberiség megkísértéséről és megváltásáról szóló pantomim volt. Döbbenet kísérte mindenki figyelemmel, hogy szinte észrevétlenül hogyan szakítanak ki Isten átölelő kegyelméből a világhoz kötő függőségek. Viszont vigasztalunk, hogy Krisztus minden emberért feltámadt, és elküldte éltető Lelkét, a Szentlelket.

A csütörtök esti szentmisében Károly atya a verbiták gondjaira bízta plébániáját. Nagy felelősség volt ez a missziósok részéről, és nagy bizalom a plébános atyától.

Az esti szentmise után, melyeket mindig más-más misszionárius mutatott be, nem liturgikus jellegű programok következtek. Missziós országokról hallhattunk és láthattunk képes beszámolókat, koncerteken vehettünk részt. Így juthattunk el Mexikóba, Ghánába, Indiába, Vietnámba, a Fülöp-szigetekre, Lengyelországba és Indonéziába. Egyik este a hajléktalanszállón olyan emberekkel találkoztunk a verbiták egy csoportja, akik valamilyen oknál fogva az utcára kerültek.

A délelőtti ettől eltérő programokkal teltek el. Pénteken délelőtt a város összes iskolájában megfordultak a résztvevők. Érdekes történetekről, élethelyzetekről hallhattak a fiatalok, együtt elmélgedtek a Szentírásról, gondolkodtak mindennapi életükről. Természetesen ezt sok-sok ének és játék fűszerezte.

Szombaton délelőtt a helyi szupermarket előtt utcai evangélikáció volt. Ennek célja olyan embereket is megszólítani, akikkel a templomban nem találkozhatunk. A *Világposta* vagy egy-egy szórólap, programfüzet felajánlásával kiderül, hogy valaki szeretne-e beszélgetni, vagy siet tovább. A legtöbb embernek volt néhány perce, hogy a világ különböző tájairól érkezett fiatal missziósokkal váltson néhány szót; vagy elbeszélgessen a mindig mosolygó Margit missziós nővérrel.

A szombat esti nagy koncert után, mely valójában az elmúlt napok rövid összefoglalása volt, a ghánai verbiták énekének afrikai ritmusára az egész templom táncra perdült.

Vasárnap a plébániai szentmiseken adtunk hálát az együtt töltött hosszú hétvégéért.

A missziós hétvégék mindig azt mutatják, hogy Magyarország mégsem olyan hitetlen, mint amilyennek első pillantásra mutatkozik. Sokszor csak egy köszöntés vagy egy kedves szó kell ahhoz, hogy megnyíljunk egymás felé. A hétvége során a várpalotaiak vendégszeretete és nyitottsága a távoli kultúrákból érkező fiatal verbitáknak is nagyon sokat segített, hogy megismerjék a magyar kultúrát, szokásokat és a családok mindennapi életét.

„Nagy kincs a misszióknak szentelt élet.” Ez szent jubileumi évünk mottója. Krisztus minden keresztény embert küld, ahogyan őt is elküldte az Atya. A missziós hétvégék felbecsülhetetlen értéke pedig az, hogy Krisztust magát visszük minden embertársunknak, akivel találkozunk.

Zabos Robi svd

Verbita államelnök

Fernando Lugo nyerte meg az idei paraguayi elnökválasztást. Ez önmagában egy európai embernek nem sokat mond. Az éredklődést az kelti fel, hogy Lugo verbita misszionárius, akit 1994-ben az indián közösségekből álló San Pedro missziós egyházmegye püspökévé szenteltek. A verbita rend általános rendfőnöke, Antonio Pernia SVD gratulált sikeréhez, egyben biztosította a közösség imájáról is, ugyanakkor hangsúlyozta, hogy egy verbita misszionáriusnak nem az a feladata, hogy a politikai életbe belefolyjon. Hivatásuknak van politikai arculata is, mely annyit tesz, hogy prófétai jelnek kell lenniük a társadalom számára, de nem politikai hatalmak és pozíciók elérésére kell törekedni.

Viszont Lugo paraguayi állampolgárként úgy érezte, hogy válaszolnia kell népe kérésére, akik megválasztották államuk elnökévé. Sokan látták, hogy mint missziós pap és püspök elkötelezett a szegények mellett, és hiteles reményt ad nekik. Nagy eredmény is elérhet mint elnök, ha papi-püspöki tapasztalatai alapján meg tudja változtatni azok szívét és gondolkodásmódját, akikkel együtt kormányozza országát.

„Lugo, mióta 1994-ben püspökké nevezték ki – mondja a rendfőnök atya – nem tartozik rendi előjárók irányítása alá, hanem a kánonjog szerint közvetlenül a Szentatyához. Mióta eldöntötte, hogy szerves része szeretne lenni hazája politikai életének, és belépett a politikai közéletbe, papi és püspöki

funkciói alól a Vatikán felfüggesztette.”

A londoni *The Tablet* május 3-i száma arról számol be, hogy az új államelnöknek a paraguayi apostoli nuncius „legyen áldott az önök új kormánya” szavakkal személyesen gratulált, mire Lugo elnök meghatottan válaszolta: „Köszönöm, excellenciás uram.” A nuncius arról is beszámolt, hogy a politikába bekapcsolódó püspök rendezetlen egyházi helyzetének megoldása „folyamatban van”.

Az ország püspökei szintén örömeiket fejezték ki Lugo győzelmével kapcsolatban, és bizakodnak, hogy az új kormány eredményesen fogja szolgálni az ország felemelkedését.

Az öt éves elnöki mandátum letelte után Lugo vissza kíván térni az egyházi szolgálatba. Ezzel kapcsolatban az elnök csak ennyit nyilatkozott: „Szeretem az egyházat és nem akarom elhagyni. Úgy döntöttem, hogy államelnökként kívánom most hazámat szolgálni, és ha ezzel fájdalmat okoztam a Szentatyának, bocsánatát kérem. S ha később nem is térhetnék vissza a papi szolgálathoz, akkor visszavonulok és kontemplatív életet fogok élni.”

A vezető paraguayi napilap tudni véli, hogy Lugo a törvényeket és más hivatalos dokumentumokat a „pápa tollával” fogja aláírni, vagyis olyan íróeszközzel, amelyen a tiarás pápai címer látható. (Arnoldus Nota, 2008. május)

SOKSZÍNŰ VILÁGEGYHÁZ ••• SOKSZÍNŰ VILÁGEGYHÁZ ••• SOKSZÍNŰ VILÁGEGYHÁZ ••• SOKSZÍNŰ VILÁGEGYHÁZ

■ **GENF: AZ ISZLÁMMAL FOLYTATOTT PÁRBSZÉD MAGÁBAN FOGLALJA A SZEMBE-SÜLÉST A KÜLÖNBSEGEKKEL.** Az Egyházak Világtanácsa felhívta tagjait, hogy válasszoljanak arra a levélre, melyet egy 138 iszlám tudósból álló csoport intézett a világ keresztény vezetőihez. Ebben arra ösztönzik mind a keresztényeket, mind a muszlimokat, hogy keressenek a párbeszédhez közös területeket. „Ez a felhívás egy új, reményteljes állomást jelez a muzulmánok gondolkozásában a kereszténység és az iszlám kapcsolatáról” – szerepel abban a *közös szó* című kiadványban, melyet március 26-án jelentetett meg az Egyházak Világtanácsa. Ebben javaslatokat is olvashatunk arról, hogyan kellene az egyházaknak választ adniuk erre a felhívásra.

■ **INDIA: AZ ORSZÁG ELSŐ SZENTJE.** XVI. Benedek pápa október 12-én emeli oltárra India első szentjét, Boldog Alfonsát, akinek közbenjárására csodásan meggyógyult egy gyermek. Alfonsa 18 évesen csatlakozott a klarisszákhöz, ahol a Szeplőtelen Fogantatásról nevezett Alfonsa nevet kapta. Szerzetesi életében sokat betegeskedett, ami kivonta őt az apostoli munkából. Szenvedéseit a bűnösök megtéréséért ajánlotta föl. Élete utolsó évében rákos beteg lett, és sokat szenvedett. 1946. július 28-án halt meg, 36 évesen. 1986-ban II. János Pál pápa avatta boldoggá. Alfonsa nővér mottója: „Ég el, mint a tűz, hogy másokat megvilágosíthass.” Mély lelki élete még a nem hívők szívét is megindította. Nagy szeretet övezi, nem csak a katolikusok, de a hinduk és a muzulmánok körében is, akik

gyakran meglátogatják sírját, és kéri közbenjárását.

■ **TIBET: TIBETIEK VÉRE A PEKINGI OLIMPIÁN.** Miközben már csak pár hónap van hátra a pekingi olimpiáig, a kínai karhatalom készen áll arra is, hogy akár tankok és katonák bevetésével fojtsa el a tibetiek kétségbeesett próbálkozását szabadságuk visszaszerzésére. Kína azt aratja le, amit vetett: majdnem ötven év alatt sosem adott reményt Tibet lakosságának. Ehellyett egyre nő az elnyomás. Csaknem fél

évszázaddal azután, hogy a kínaiak véresen leverték a tibeti felkelést, amely a dalai lámát és tibetiek tízezreit kényszerítette száműzetésbe, a mostani megmozdulások „lángja” hatalmas tűzvész fellobbanásával fenyeget. Mindez alig néhány hónappal az olimpia előtt, melynek kapcsán Peking azzal büszkélkedik, hogy a világvversenyek a béke és az egyetemes testvériség játéka. A kínai kormány módszere elsősorban a gazdasági elnyomás: a Himalája, mely ásványokban gazdag, hemzseg a kínai kutatóktól, akik réz-, uránium- és alumínium-le-

lőhelyeket keresnek, miközben a helyi lakosságnak nincs más lehetősége, mint kínai bányákban és gyárakban a legalantasabb munkát végezni. A turizmus, annak minden velejárójával együtt a kínai garmatosítók kezében van, és megsemmisüléssel fenyegeti az ősi tibeti kultúrát.

■ **KÍNA: AZ EGYSÉG JELEI MUTATKOZNAK A KÍNAI EGYHÁZBAN.** A Vatikánban márciusban háromnapos tanácskozást rendeztek a kínai egyházzal. A Római Kúria egyes szakértői, valamint személyes, helyi tapasztalattal bíró személyek különböző szempontokat vizsgáltak meg, hogy minél szélesebb rálátásuk legyen a kínai katolikusok problémáira, különös tekintettel az irányító hatalommal való kapcsolatra és az evangelizációra. A szakemberek szerint a remény jelei mutatkoznak, mert közeledés figyelhető meg a kormány által elismert, úgynevezett hazafias egyház és a Rómához hű földalatti egyház között. A Szentsték szerint, ha lassan is, de javul a helyzet, vagyis egyre nagyobb a vallásszabadság a világ legnépesebb országában. A tárgyaláson a Szentatya útmutatása szerint megfogalmazták a kínai missziós tevékenység időszerű szempontjait, melyek a következők: evangelizáció a világban tapasztalt globalizáció figyelembevételével; az egyház természetére és struktúrájára vonatkozó zsinati tanítás alkalmazása Kína jelenlegi helyzetében; megbocsátás és kiengesztelődés a katolikus közösségek között; az igazság és a szeretet követelményei; az egyházmegyéik kormányzása, melyek nagy jelentőséggel bírnak a pasztorális tevékenység, a papképzés, a szerzetesek és világiak szempontjából is.

Az Isten szava örök életre vezet

A Mennyei Atya különleges ajánléka az Isteni Ige Társasága számára, hogy jubileumi évünk – mely első miszisionáriusunk halálának századik évfordulójától alapító atyánk mennyei születésnapjának centenáriumiáig tart – egybeesik a magyar egyház által meghirdetett Biblia évével. Ezért arra gondoltunk, jó volna, ha az Isten szavára, vagyis a Szentírásra minél szélesebb körű rálátásunk lenne. „Ha tettek nélkül megmutatod nekem a hitedet, tetteim alapján én is bebizonyítom neked a hitemet.” (Jak 2,18) A gondolatot tehát tett követte. Ennek gyümölcseiből szeretnénk most megosztani veletek néhányat.

Szentírás, verbita novícius szemmel

Sokan talán nem tudják, hogy egy szerzetesnek készülő fiatal rendi életének megkezdésekor miért tölt egy teljes évet visszavonultságban. Valójában ez az év sokkal intenzívebb, mint a kívülállók gondolnák. Feladatunk ugyanis az, hogy Isten velünk kapcsolatos akaratát megismerjük. Ennek elengedhetetlen eszköze Isten szava, vagyis a Szentírás.

Reggelente fél órát elmélkedünk. Ennek témája rendszerint a napi evangélium. Általában a Loyolai Szent Ignác által javasolt elmélkedési formát gyakoroljuk, amelynek lényege Isten üzenetének az értelemről a szívig hatolása. Így adunk lehetőséget Jézusnak, hogy tervei megvalósuljanak általunk.

Emellett minden nap legalább még egy félórát szentelünk az Isteni Igének, amikor mindannyian személyesen választott szentírási részt olvasunk. Nem a gyorsaság számít, hanem az adott szöveg minél mélyebb megismerése, átélésének. Nagy segítség lehet ebben, ha bibliamagyarzatokat veszünk igénybe, mivel a könyvek irodalmi, történelmi, földrajzi háttere más és más lehet.

Mért fontos minden ember számára Isten szavának meghallása? Mert a Biblia szavain keresztül szól hozzánk. Megismertet az az élettel, amit nekünk szán. Isten szava örök, és nekünk is örök életet ad, ha befogadjuk.

Az Isten szava megvilágosít: a hazugságokkal teli világban övé az egyetlen igazság. Ebben a bűnös világban épp a tisztasága miatt kelt vihart. Isten szava megtisztít, mint Izajást, amikor parázzsal érintette meg az angyal a próféta száját. Vagy éppen simogat, mint Illés prófétánál olvashatjuk: az Isten nem volt sem a viharban, sem a földrengésben, hanem a lágyszellőben.

Sokan azért nem szeretik az Isten szavát, mert valódi mércé: kiderül rólunk, milyenek is vagyunk.

De Isten bátorít minket, hiszen szava az örök élet magva. Aki pedig örök életet akar adni nekünk, az végtelenül szeret. Az Isten szava szentségre és örök életre vezet.

A Holt-tengeri tekercsek

1947-ben beduin pásztorok a Holt-tenger nyugati partján, Jerikótól 14 kilométerre délre, Qumran völgyében agyagkorsókban megőrzött, vászonba csomagolt pergamentekercseket talál-

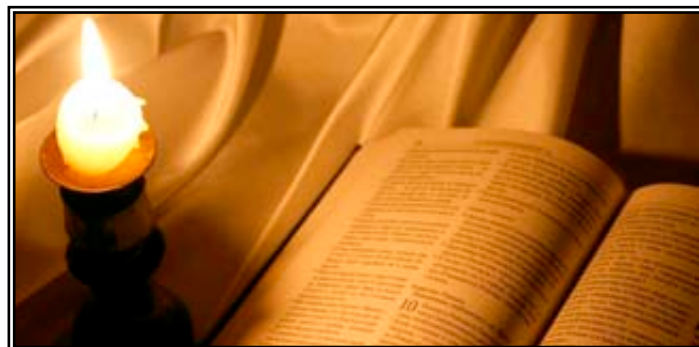
tak egy barlangban. Ezek a zsidó esszénusok szektájától származnak, amelynek „szerzetesei”, valószínűleg a rómaiak fenyegetése miatt (Kr. u. 66 és 132), értékes vallásos irodalmukat nyugodtabb időkre biztonságba akarták helyezni.

E felfedezést követően további tizenegy barlangban még számos ószövetségi szöveget tartalmazó tekercset, kommentárt, apokrifeket és esszénus iratot találtak. Ezek a Krisztus előtti első és második században keletkezettek, s így a legregyebb rendelkezésünkre álló bibliai kéziratok. Jelentőségük fölbecsülhetetlen az eredeti szövegek, valamint a zsidóság és a korai kereszténység történetének kutatásánál. A szövegek feldolgozása jelenleg is folyik.

„Értsétek meg, hogy az Írásnak egyetlenegy jövődölése sem származik önkényes értelmezésből. Hisz sohasem keletkezett jövődölés emberi akarattól, hanem mindig csak a Szentlélektől sugalmazva beszéltek – Isten megbízottaként – a szent emberek. Jól tesztétek, ha figyelték rájuk, mint sötétben világító lámpásra, amíg a nappal fel nem virrad, és a hajnalcsillag fel nem ragyog a szívetekben.”
(2Pét 1,20–21.19)

Érdekességek a Bibliáról

- 0,5 négyzetmilliméteres a világ legkisebb, héber bibliája. Az izraeli Technion kutatóintézet tudósai hozták létre, miután egy szilíciumdarabkába vészték a teljes Ószövetséget.
- 15 perc a bibliaírás rekordja. Az egyesült államokbeli Royal Rangers evangéliumi keresztény cserkészmozgalom táborának 12 600 résztvevője rögzítette a szöveget pergamentekercsre.
- A legrövidebb vers a János 11,35, amely így szól: „Jézus könnyezett.”

- A leghosszabb bibliai vers Eszter könyve 8,9: „Összehívták tehát a királyi írnokokat a harmadik – azaz Sziván – hónap huszonharmadik napján, és Mardocheus parancsának megfelelően írtak a zsidóknak, a szatrapáknak, az Indiától Egyiptomig terjedő százhuszonhét tartomány kormányzójának és fejedelmének – minden tartománynak a maga írásával, s minden népnek a maga nyelvén, a zsidóknak is a saját írásukkal és nyelvükön.”
- Két megegyező tartalmú fejezet van a Bibliában. Ezek a Királyok második könyvének 19. és Izajás könyvének 37. fejezete.
- A Bibliában 773 692 szó található.

Az oldalt SVD novíciusok állították össze:
Ádám Miklós, András Zoltán, Hajdu János

Bibliám

Ha fáradt vagyok – üdítő nyughelyem.

Ha sötétség vesz körül – szava égő mécssem.

Ha éhes vagyok – éltető kenyérem.

Ha ellen szorongat – fegyvertáram nékem.

Ha beteg vagyok – mennyei patikám.

Ha egyedül állok – barát vár benne rám.

(Ismeretlen szerző)

Vicc

A ritka könyvek gyűjtője összefut egy férfival, aki elmondja neki, hogy épp most dobott ki egy régi, szakadt bibliát, ami ósidők óta ott porosodott a családi ház padlásán.

– Valami Guten... Vagy kicsoda nyomtatta ki.

– Csak nem Gutenberg? – Kérdezi a könyvgyűjtő elképedve. – Hisz akkor maga a legkritkább könyvek egyikét dobta a szemétkébe! Egy Gutenberg-bibliát a minap árvereztek el négy-millió dollárért!

– Na, hát az enyém egy centet sem ért volna – mondja nagy nyugodtan az ember. – Valami Luther Márton ugyanis össze-firkálta a széljegyzeteivel.

Verbita missziós a Nagybecskereki Egyházmegye püspöke

A Magyar Katolikus Püspöki Konferencia sajtóirodája április 23-án hozta nyilvánosságra, hogy XVI. Benedek pápa Német László SVD atyát, az MKPK titkárát nagybecskereki (Zrenjanin, Szerbia) megyéspüspökké nevezte ki. Világszerte jelenleg 55 verbita szerzetes teljesít püspöki szolgálatot, általában a hagyományos értelemben vett missziós országokban. Püspöki kinevezést európai egyházmegye élére a missziós rend tagjai közül az utóbbi évtizedekben először Német atya kapott.

Német László 1956. szeptember 7-én született a vajdasági Hódságon (Odzaci), a volt Jugoszlávia területén. Szabadkán érettségizett, majd 1977-ben belépett az Isteni Ige Társaságába.

Lengyelországban végezte szerzetesi, filozófiai és teológiai tanulmányait. Szerzetesi örökfogadalmat 1982-ben tett, pappá 1983-ban szentelték. Két évig a volt Jugoszláviában működött (a mai Horvátországban), majd előljárói további tanulmányok céljából Rómába küldték (1985–1987).

1987-től 1990-ig katolikus egyetemi lelkész volt a Fülöp-szigeteken. A Gergely Egyetemen dogmatikából doktorált 1994-ben. Tíz évig az osztrák rendtartományban élt. Tanított az ottani és a lengyelországi verbita, illetve a zágrábi jezsuita főiskolán. Budapesten két ízben volt vendégelőadó a Sapientia Főiskolán. 2000-tól a Szentszék nemzetközi szervezetek mellett működő bécsi állandó képviselő-teljesített szolgálatot. 2004 tavaszán települt át Magyarországra, mivel a verbita rend általános rendfőnöke 2004 februárjában kinevezte magyarországi tartományfőnöknek. E megbízást 2007. május 1-jéig látta el. A Magyar Katolikus Püspöki Konferencia 2006. július 15-én választotta titkárává és a testület szóvivőjévé. Püspökké dr. Erdő Péter bíboros esztergom-buda-pesti érsek úr szenteli július 5-én Nagybecskereken.

Az ezüstmisés főpásztor önmagáról

Huszonöt évvel ezelőtt, 1983-ban, május elsején gyönyörű vasárnap volt. Azért választottam e napot pappá szentelésemre – szüleimmel, rokonaimmal egyetértésben –, mert kétnapos ünnep volt az egykori Jugoszláviában. Miközben körmenetben vonultunk be a templomba, a fejemben sok gondolat motoszkált, de volt köztük egy ima is: „Istenem, csak öt évet adj!” Akkoriban különösen sok kilépésről lehetett hallani. Jöttek a hírek a misszióból, hogy sok pap hagyja el a hivatását. Azért volt bennem ez a félelmem, mivel tudtam, hogy a saját erőm kevés e döntéshez.

Ezért is választottam újmisés jelmondatomként: „Isten kegyelméből vagyok az, aki vagyok” (1Kor 10,15). Tudtam, hogy a természetem nem volt mindig a legjobb, elblicceltem egyszer-kétszer a szentmisét. A plébánosom az öcsémet akarta mindenáron szemináriumba küldeni, nem engem. Az akkori szabadkai püspök – aki később felszentelt –, amikor jelentkeztem a rendbe, elment a szüleimhez, hogy ne engedjenek el, mert ügye fognak soha felszentelni... Ezzel csak arra akartam rámutatni, hogy a püspökök is tévedhetnek, ez velem is meg fog történni, nem is egyszer.

Mindenestre Isten kegyelmében bízom, mert másként ezt a hivatást nem lehet végezni. S a huszonöt év valójában az isteni kegyelemnek hihetetlen hosszú láncolata, Isten tetteinek a megnyilvánulása az életben, függetlenül attól, hogy én hogyan viselkedtem, vagy hogyan szolgáltam neki. A huszonöt év felnyitotta a szememet, megláthattam, hogy Isten hűsége sokkal nagyobb, mint amit én valaha is produkálhatnék. Isten hűsége az, amely megtart,

amely vezet. Habár különböző feladataim voltak, amelyek elég sűrűn változtak, és különböző kontinenseken, különböző országokban és kultúrákban éltem, Isten hűségével ezekkel szembe tudtam nézni.

Ma, amikor a huszonöt évet befejezem, s helyette újabb huszonöt évet kezdek, teljesen új helyzetben vagyok, amely radikálisan megváltoztatja az életemet, hiszen nemsokára, július 5-től egy egyházmegyét kell vezetnem, vagy inkább úgy mondom, szolgálnom. Most már bátrabb lettem, a jelmondatom kissé bátrabban fog hangzani: „Áldja az Urat az Úr minden műve” (Dán 3,57).

Nyugodtan mondhatom, hogy nem az én érdemem, amit eddig elértem. A Jóisten gazdagon megajándékozott, nem

annyira az én saját talentumaimmal, mint inkább azzal, hogy akárhová kerültem, mindenütt sok jó emberrel áldott meg, függetlenül attól, hogy milyen országban, milyen nyelvi környezetben, milyen kultúrában találkoztam velük.

Ezek az ajándékok egyrészt személyemnek szólnak, másrészt annak, amire meglettem hívva: hogy legyen szerzetes, missziós és pap. Ez a három dolog nálam mindig is egybefolyt: öntudatomnak az alapja.

A Nagybecskereki (Zrenjanin) Egyházmegye

Az egyházmegye a szerbiai Vajdaság Autonóm Tartományban található, területe 9387 négyzetkilométer. Védőszentje: *Szent Gellért* püspök és vértanú. Összlakossága 650 ezer, a katolikusok 83 ezren vannak. Az igehirdetés nyelve a plébániák többségében magyar (27), továbbá magyar és horvát (9), horvát (3) és egy plébánián német. A másvalásúak többségükben ortodoxok, kisebb arányban protestánsok. A püspökség egyházszervezeti felosztása: egy főesperesség, négy esperesség, negyven plébánia, és ötven filia.

A bánsági helyi egyház az első világháború végéig a *Szent István* által alapított Csanádi Egyházmegye része volt. Önállósulását nem lekipásztori megfontolások, hanem történelmi változás eredményezte. A trianoni békeszerződés a Csanádi Püspökség területét három részre szakította. A Szerb–Horvát–Szlovén, későbbi nevén Jugoszláv Királyság fennhatósága alá került részt a Szentszék 1923-ban Bánsági Apostoli Kormányzósággá alakította.

II. János Pál pápa 1986-ban emelte püspökséggé az apostoli kormányzóságot. Az egyházmegye első megyéspüspökévé 1988-ban *Huzsvár László* újvidéki esperes-plébános nevezte ki, aki életkorára való tekintettel 2007-ben lemondott hivataláról. A most kinevezett *Német László* tehát a Nagybecskereki Püspökség második főpásztora.

A Missziós Titkárság segíteni szeretné a verbita nővérek zambiai AIDS-megelőzési munkáját. Ebben az évben számukra gyűjtünk adományokat egy gépjármű megvásárlásához, amely segítségével felvilágosító munkájukat az egész Livingstone-i Egyházmegyére kiterjeszthetik. Összeállítá-sunkban bemutatjuk az afrikai országot és az ott folyó missziós tevékenységet.

A Zambiai Köztársaság hatalmas ország Afrika Egyenlítőnél délre eső részén. A 13 milliós lakosság több mint egynegyede két agglomerációban él az ország középső területén: a fővárosban, Lusakában és a Copperbelt tartomány ipari városaiban. Az ország többi része gyéren lakott, az emberek többsége családi gazdálkodóként él.

Zambia 1964-ben nyerte el függetlenségét. Afrika leggazdagabb országai közé tartozott, de erősen függött a réz világgia-ri árától. A rézárak stagnálása, valamint a nem megfelelő belföldi politika az ország exportjövödelmének nagyfokú csökkenését eredményezte. Következésképpen a múlt század nyolcvanas éveitől a kormányzat nem képes biztosítani az alapvető infrastruktúrát és a szociális szolgáltatásokat.

1981-ben új kormány került hatalomra, amely bevezette a piacgazdaságot, és nagyra törő gazdasági reformprogramot kezdeményezett, amely célul tűzte ki az állami tulajdon privatizációját, a kereskedelem és a pénzügyi szektor liberalizációját.

A reformprogram azonban nem volt jótékony hatással a zambiai életszínvonalára. A szegények aránya az 1984-es 20 százalékról másfél évtized alatt 80 százalékra nőtt. A népesség háromnegyede munkanélküli. A lakosság születéskor várható élettartama a nyolcvanas évek közepén mért 54 évről mostanra 37 évre csökkent.

Függetlenségének négy évtizede alatt Zambia meglelte a békét, de a jólétet nem. Ma a világ legszegényebb és legelmaradottabb országainak egyike. A lakosság közel kétharmadának még napi egy dollár sem jut a megélhetéshez.

Az ország lélekszáma évente 2,9 százalékkal növekszik. Egy zambiai nő átlag hat gyermeket hoz a világra.

Az AIDS Zambiában

Zambia problémáit az 1980-as évek közepétől tovább súlyosbította az AIDS-járvány. A statisztikai adatok megdöbbentőek: minden hatodik felnőtt fertőzött, 2005-ben 98 ezren haltak meg AIDS-ben, összesen 710 ezer gyermek jutott árvaságra a betegség miatt.

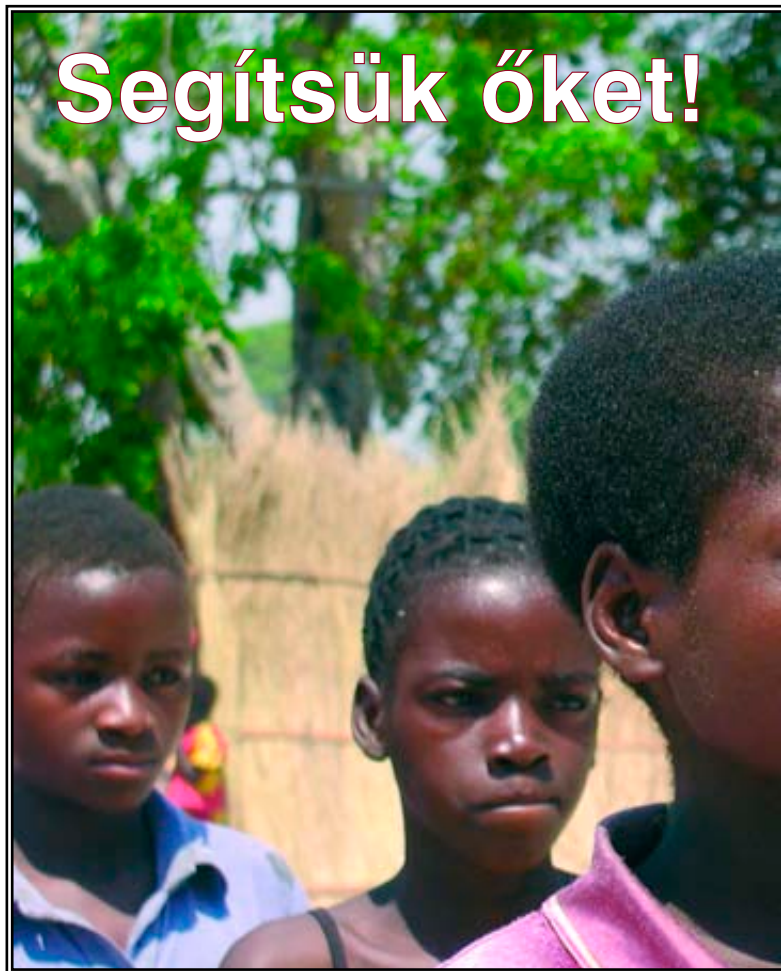
A betegség egész Zambiában elterjedt és a társadalom minden rétegét érinti. Néhány lakosságcsoport különösen kiszolgáltatott és sebezhető: ők a fiatal nők és a lányok. Az AIDS a legnagyobb csapást az életük legtermékenyebb éveit élőkre mérte, és a családok szétesésével ezeket taszított nyomorba.

Az AIDS hatása messze túlmutat a háztartások és a közösségek szintjén. A közsféra és a gazdaság minden területe meggyengült és a nemzet fejlődése megakadt. Az ország igyekszik minden tőle telhetőt megtenni a járvány terjedésének megállítására. Az új fertőzések számának visszaszorítása, a sok ezer rászoruló gyógykezelése hatalmas feladatot jelent a kormánynak és a nemzetközi szervezeteknek. Ezzel a kihívással azonban szembe kell nézni, ha Zambia valamikor jobb jövőt szeretne.

A fertőzöttek száma

Zambiában az 1984-ben bejelentett első AIDS-diagnózist a HIV előfordulási gyakoriságának (azaz a HIV-fertőzött emberek szám-arányának) gyors növekedése követte. Az állapotos nők körében végzett felmérések 1993-ban 27 százalékos fertőzöttségi arányt állapított meg a városokban és 14 százalékosat az ország egyéb részein. Ezek az arányok azóta is többé-kevésbé változatlanok.

Az ENSZ Egészségügyi Világszervezetének AIDS-programja (UNAIDS/WHO) szerint 2005 végén a 15–49 éves korosztály

Segítsük őket!

Szluńska Izabela SSPS nővér
a gondozottak körében

17 százaléka volt fertőzött vagy szenvedett AIDS-ben. A betegek 57 százaléka nő. A 15–19 éves korú fiatal nők körülbelül hatszor nagyobb valószínűséggel fertőződnek meg, mint a hasonló korú férfiak. Zambia lakosságának közel a fele 15 évesnél fiatalabb. A gyermekek közül 130 ezren voltak HIV-fertőzöttek vagy AIDS-betegek 2003 végén. Más országoktól eltérően Zambiában a HIV-fertőzés nem elsősorban a leghátrányosabb helyzetűek betegsége: a fertőzési arányok nagyon magasak a tehetősebbek és a magasabb iskolázottságúak körében is. De a legszegényebbek azok, akik a legkevésbé képesek magukat megóvni.

Van remény

Világszerte 33,4 millió fertőzött és beteg volt 1998 végén, és ebből 22,5 millió Afrika Szaharán túli részén él. A járvány kitörése óta közel 13,9 millió ember esett áldozatul a kórnak. Zambia Afrikában a járvány epicentrumában helyezkedik el. Megközelítőleg egymillió felnőtt fertőzött él az országban.

Az állam erőfeszítéseinek célpontjában főként a megelőzés és a gyógykezelés áll. A civil szervezetek a megelőzést, a gondozást és a támogatást tűzik zászlajukra, míg a közösségek főként a gondozással és a támogatással foglalkoznak.

Az eddigi tapasztalatok azt mutatják, hogy nagy szükség van a magatartás megváltoztatásán alapuló beavatkozásokra. Ezzel összefüggésben a fiatalok autonóm személyiségének erősítése, valamint az erkölcsi és lelki alapok biztosítása fontos szerepet játszik. Az egyházak bizonyultak különösképpen megfelelő intézményeknek abban, hogy ilyen típusú szolgáltatásokat nyújtsanak.

Zambia számára ijesztő feladatot jelent e probléma leküzdése, de van remény. A lakosság 80 százaléka mentes a fertőzéstől. Erősíteni kell a magatartási szokások megváltoztatását célzó erőfeszítéseket. Ez lehetővé fogja tenni, hogy a „remény ablaka”, vagyis a fiatalság mentes maradjon a fertőzéstől.

A livingstone-i „tevékeny fiatalság” (Youth Alive Livingstone) projekt

Sokak fáradozásának eredménye, hogy Zambiában ma már némileg csökken az új megbetegedések száma. A fertőzött fiatalok közül a többség (71 százalék) immár tudatosan vállalja a szexuális önmegtartóztatást, hogy ne adják tovább a fertőzést. Nő azoknak is az aránya, akik tisztában vannak vele, hogy az egészséges emberek is magukban hordozhatják a HIV-vírust. A nagy feladat most a járvány további terjedését visszaszorító sikeres szemlélet fenntartása, adaptálása és hathatós terjesztése. Ezen fáradozik a zambiai verbita nővérek missziója a Livingstone-i Egyházmegye területén a Youth Alive Livingstone projekt keretében. A beindított projektnak szüksége van egy gépkocsira, hogy az egyházmegye minden településére rendszeresen eljuthassanak.

A projekt színhelye

A Livingstone-i Egyházmegye legtávolabbi egyházközsége körülbelül 545 km-re fekszik a székhelytől. Mindegyik vidéki egyházközség missziós állomásból és számos kis egyházközségből áll. A vidéki egyházközségekhez vezető utak nagyon rossz állapotban vannak: mély homokos talaj, amely csak négykerék-meghajtású járművel járható. A települések többségben csak a szóbeli felvilágosítás segít, mert nincs tévé, rádió, újságok vagy könyvtár, az internet is hiányzik. Elképzelésünk az, hogy elérjük ezeket az egyházközségeket azért, hogy helyben képezzük ki a magatartás-megváltoztatási projekt vezetőit, és hogy szemináriumokat tartsunk a fiataloknak, akik az ismereteket megoszthatják majd fiatal társaikkal.

Támogatását várjuk a Missziós Titkárság bankszámlájára:
1 16 00006 - 00000000 - 12713314
 A közlemény rovatban feltétlenül tüntesse fel: **Zambia**

„De a Te szavadra kivetem a hálót”

A budatétényi Szent István plébániatemplom gyakran ad otthont jeles verbita eseményeknek. Így történt ez május 24-én is, amikor *Laka Putra Remigius* testvér papszentelésére gyűltek össze rokonok, rendtestvérek, barátok, ismerősök.

Az indonéz származású verbita misszionárius hat évvel ezelőtt érkezett Magyarországra. Egy év alatt kiválóan megtanult magyarul, úgyszólván megkezdte teológiai tanulmányait a Sapientia Szerzetesi Hittudományi Főiskolán. Tavaly végzett, majd örökfogadalmat tett és diakónussá szentelték. Az elmúlt fél évben Nemesvámoson, a Veszprémi Egyházmegyében teljesítette diakónusi szolgálatát. Ez volt az oka, hogy *Márfi Gyula* veszprémi érseket kérte meg a szentelésre.

Együtt ünnepelhetett fiával Remi édesanyja, *Anasztasia* néni is, akit plébánosuk, *Alex Datoq* atya is elkísért Indonéziából. Ő nemcsak verbita, hanem Remi nagybátyja is egyben. A család képviselőjét egy unokatestvér, *Fransiskus Laka* atya is színesítette, aki Lengyelországban dolgozik, ugyancsak verbita misszionáriusként. Remi édesapját, *Lasarus*t egy hónappal ezelőtt szólította magához a Mennyei Atya, így ő Isten Országában ünnepelte e nagy napot.

A papszentelési misét követően a tétényi lelkigyakorlatos házban az ünnepség résztvevői megízlelhették az indonéz konyha különféle finomságait. A verbita fiatalok egy rövid előadással készültek, melyben Remi atya életébe pillanthatunk bele, persze jó adag humorral fűszerezve. Terítékre került a malajziai fekete munkás élete, akit a rend őrei előli bujkálás közben Isten meghívott az ő szolgálatára. Az együttlét hangulatát emelte Remi kedves ismerőseinek, a *Kiss* család ifjainak néptáncelőadása.

Másnap, vagyis Úrnapján mutatta be Remigius atya újmiséjét a verbita Szentlélek-kápolnában. Az újmisést megosztotta a jelenlévőkkel azokat az eseményeket és elmélkedéseket, melyek egyengették a papi hivatáshoz vezető útját. A magyar tartományfőnök, *Juhos Ferenc* atya áldotta meg a missziós keresztet, mely elkíséri Remi atyát új missziós küldetése során Kubába, ahol immár nemcsak Indonéziát, hanem Magyarországot is képviselni fogja.

Drága Remi! Isten kísérje utadat további életedben, mi, magyarok pedig ígérjük, hogy továbbra is imádkozni fogunk érted!

Rendtársaid

Egyetemességünk tudatában

Számomra az Isteni Ige Társasága nem csupán az egyik szerzetesrend a sok közül, hanem az egyetemes egyház egyik fontos feladatának megtestesítője. Ha egyházunk nem csak jól-rosszul működő plébániák sokasága szeretne lenni, hanem népeket összetar-

tó (vagyis katolikus) közösség, akkor fontosak nemzetközi feladataink is. Ma Magyarországon az egyház fő gondja a pap- és szerzeteshiány, de a verbiták Krisztus végakarására figyelmeztetnek: „Menjetek el az egész világra!” Egyre erősebb bennem az az érzés, hogy demonstratív módon ki kell állni emellett – különösen nekem, aki missziós szerzetesként az eke szarvára tettem a kezem.

Egy éve hagytam el Magyarországot – fizikailag, de nem lelkileg, mert állandóan kapcsolatban állok magyarokkal. A Fülöp-szigeteken dolgozom az ottani katolikus misszióban.

Főleg rizst és halat eszünk. Nagyon érződik az alapvető élelmiszerek fokozódó hiánya és drágulása. Ezért részben a fejlett országok is felelősek, mert felesleges élelmiszeripari termékeiket alacsony áron küldik a szegényebb déli országokba, ahol tönkremennek a gazdaságok. Örökös importból élni pedig kiszolgáltatottságot jelent! Míg Európában és Észak-Amerikában az élelmiszer már nem olyan különleges termék, melyet nem volna szabad szemétkébe dobni – itt a rizs magasba kúszó ára egyre több alultáplált gyermek sorsát nehezíti meg. A tengerek környezetpusztító

eszközökkel történő lehalászása pedig a másik alapvető itteni élelmiszer, a hal drágulásához vezet.

Viszont az ázsiai országok, többek között a Fülöp-szigetek óriási gazdasági növekedést is produkálnak. Egyes városok, például Makati City a gazdag amerikai városokhoz hasonlítanak. Az élelmiszerhiány (és sokak elszegényedése) mellett erősödik a gazdag réteg, mely kevés szolidaritást tanúsít. Naponta érezhető az újságokban az optimizmus, miszerint a „leépülő” európai és amerikai gazdaságokat Ázsia hamarosan túlszárnyalja: a XXI. század Ázsia százada lesz. Egyfajta optimizmusra utal a rengeteg gyerek is. Bár a fejlett országok problémájával szemben itt túlnépesedés fenyeget...

Hogyan éljük meg mindezt? Hogyan „gyűrűzik be” Ázsia Európába, és hogyan érezzük Európa, illetve Amerika hatását itt, ezen a kis távol-keleti szigeten? A hatalmas távolság ellenére rendkívül versenyképes ázsiai áruk Budapesten még a tájékozatlan ember számára is nyilvánvalóvá teszik, hogy valami mozgásban van. Két (még mindig) kommunista, ateista ország (Kína és

Vietnam) produkálja a legversenykéesebb termékeket, melyek közelében érdekes színfolt a Fülöp-szigetek a maga lelkiségével, hit iránti érdeklődésével.

Talán kalandokat vártatok, amikor egy év missziós munkájáról írok. Nem hiányoznak ezek sem, a magyar verbiták honlapján (www.verbita.hu) írok ezekről és az élettörténetemről is. De a kalandoknál és a munkában elért sikereknél sokkal fontosabb a keresztény tanúságtétel gyorsan változó világunkban. A nemzetköziség régebben egyértelműen az egyház jellemzője volt

A cebui katedrális

– most úgy tűnik, hogy hazai gondjainkra koncentrálna, missziós lelkesedésünkéből veszítve, átengedjük ezt a nemzetközi cégeknek. De ők nem tudnak válaszolni azokra a kérdésekre, amelyekre a keresztény tanúságtétel volna a válasz. Melyeket keresztények és nem keresztények állandóan felvetnek.

Rendalapítónk, *Szent Arnold* mindig különös figyelemmel tekintett Ázsiára. Nagy hálával gondolok előljáróinkra, hogy lehetővé tettek számomra az ázsiai missziós munkát és remélem, hogy ez már a végleges missziós kiküldetésem.

Lányi Béla svd

Jézus bizalmat vár tőlünk

Zarándoklat az Irgalmasság bazilikájához

Néhány bekezdésben beszámolni egy zarándokútról lehetetlen feladat, hiszen mindazok, akik részt vesznek rajta, számtalan személyes élménnyel, szépséggel, láthatatlan ajándékkal gazdagabban térnek haza. Ugyanakkor mindig bennünk a vágy, hogy mindezt megosszuk másokkal, még ha töredékesen is – így van ez a március 26. és 30. között zajlott, a Missziós Titkárság által szervezett lengyelországi zarándoklattal is, amely Burbela Gergely atya gondos munkája nyomán és vezetése alatt valósult meg.

Három hónappal azután, hogy a budatétényi Szent Arnold Lelkipigyorlatos Háza megérkezett az Irgalmas Jézus festménye, csaknem ötven zarándok – verbita atyák és testvérek, a missziós munkában valamilyen módon segítő barátok, valamint néhányan, akik ezen az úton találkoztak először a renddel – elindult a helyre, ahonnan e kép üzenete elterjedt a világon. Két nappal húsvét ünnepe után keltünk útra, hogy az isteni irgalmasság vasárnapján együtt imádkozhassunk a világ minden részéből érkező hívekkel a krakkói Irgalmasság-bazilikában.

Négy napig zarándokoltunk erre az ünnepre, bejárva közben Kis-Lengyelország és Szilézia szent és nevezetes helyeit. Hosszú, de az atyáknak és a testvéreknek köszönhetően sok nevetéssel telt utazás után első állomásunk nem is lehetett volna más, mint Lengyelország lelki központja: Czestochowa, illetve a Jasna Góra-i monostor. 1382-ben tizenhat pálos szerzetes indult el Márianosztráról Lengyelországba, hogy ott átvegyék az *Opolei László* herceg által alapított kegyhely gondozását. Itt őrizték a ma már világszerte ismert Fekete Madonna csodatévő kegyképet. *Roman* atya, pálos szerzetes, aki évekig szolgált Magyarországon, végigvezetett bennünket a múzeumon, amely az évszázadok során Máriának adott kincseket, hálaajándékokat őriz, illetve bemutatja, miért szimbolikus helye ez a lengyel nemzeti függetlenségnek. Jasna Góra azonban több, mint múzeum és nemzeti szentély. Élő zarándokhely, ahová nem csak azért jönnek az emberek szerte Lengyelországból és a világ minden tájáról, hogy megcsodálják, hanem – elsősorban – hogy imádkozzanak, mert hiszik és érzik, hogy itt megtapasztalhatják Mária gondoskodó közbenjárását.

Második szálláshelyünk, Kalwaria Zebrzydowska felé utazva megálltunk a *II. János Pál* pápához kötődő Wadowicében, amely nemcsak arról híres, hogy itt szület-

tett az előző pápa, illetve hogy itt a templom, ahol a beavató szentségeken részesült, hanem a pápai krémesről is. Későn érkeztünk, így nem tudtuk megnézni a szülőházban berendezett múzeumot, de betértünk a Szűz Mária-bazilikába, ahol *Karol Wojtyła*, aki később olyan nagy hatással volt a világra, megismerte Istent.

Lengyelország második legnagyobb zarándokhelye, a jeruzsálemi keresztút mintájára épült Kalwaria Zebrzydowska volt három éjszakán át otthonunk. Sajnos a sűrű program miatt nem tudtuk végigjárni a több hektárnyi parkban elterülő kálváriát, mégis úgy érezhettük, megismertük a helyet, hiszen a kegytemplom kápolnájából indultunk reggelente útra, és a szállás éttermében kaptunk esténként meleg vacsorát – mi mást kívánhat egy zarándok.

Kicsit talán mindannyian tartottunk az auschwitzzi, illetve a birkenauai látogatástól, de ezek a fájdalomnak és reménynek olyan helyei, amelyek mellett nem lehet elmenni. A sok turista miatt figyelni kellett, hogy ne szakadjunk le a csoporttól, az idő is szorított bennünket, így egy-egy rövid fohászon kívül nem volt alkalom az érzésekre figyelni. Este viszont, elalvás előtt – többen is így voltunk ezzel – gondolatban újra végigjártuk a barakkokat, meglátogatva az ott szenvedőket.

Gergely atya nagy empátiával állította össze a programot, mert a következők másfél napot csodálatos helyeken töltöttük. A világörökséghez tartozó wieliczкаи sóbánya legszebb kamrái, kápolnái, földalatti tavai és patakjai alkotják a turistaútvonalat, amelyet két csoportban jártunk be. A

bányát a XIII. században *Árpád-házi Szent Kinga* nyitotta meg, így nem véletlen, hogy a magyar királylány tiszteletére hozták létre a legnagyobb földalatti kápolnát 1896-ban, ahol nemcsak a falak, a szobrok, de a csillárok, a keresztelőkút és még az oltár is sóból van kifaragva.

A zarándoklat utolsó előtti napját Krakóban töltöttük, amelyet idegenvezetőnk az egész idő alatt zuhogó eső ellenére is nagy lelkesedéssel mutatott meg nekünk. A város gótikus templomaival, reneszánsz épületeivel, gazdag kulturális emlékeivel lenyűgöző, de mindannyian reméljük, legközelebb napsütésben járhatjuk be.

Utazásunk célállomása a krakkói Irgalmasság-bazilika volt, ahova húsvét második vasárnapján – amelyet *II. János Pál* pápa nevezett ki az isteni irgalmasság vasár-

napjává – zarándokok százazrei érkeztek a világ minden tájáról. Mikor 2002-ben a szentatya felavatta a modern bazilikát, amely az „irgalmasság titkárnőjének”, *Szent Fausztina* nővérnek kolostora mellett épült, az egész világot Krisztus irgalmas szeretetébe ajánlotta. Ennek lettünk mi is munkatársai, amikor részt vettünk az ünnepi szentmisén. Az emberiségnek mindig szüksége volt Isten irgalmára, de talán még soha nem annyira, mint ma. Jézus azonban üzenetében nemcsak bűnösségünkre hívta fel a figyelmet, hanem megígérte a gyógyulást is. Egyetlen dolgot kell csak tennünk ezért, hinnünk kell, hogy lehetséges – ahogyan *Stanislaw Dziwisz* bíboros fogalmazott a szentbeszédben: „Jézus bizalmat vár tőlünk”.

Szalontai Anikó

A rendalapító

Az elmúlt századokban gyakran előfordult, hogy a hit (néha erőszakos) terjesztésében kimagasló eredményeket elérő hatalmas fejedelmeket és dicső hadvezéreket emelték a szentek közösségébe. Az utóbbi években azonban egyre nagyobb számban olyan egyszerű, szerény és esendő hitterjesztőket is szentté avattak, akik lemondásokkal, áldozatos és esetenként kudarcokkal teli életútjuk eredményeként vívták ki a tiszteletet és elismerést, és végül az oltárra emelés dicsőségét.

Ebbe a körbe tartozik Arnold Janssen, az Isteni Ige Társasága (más néven: a verbita rend) megalapítója, és Joseph Freinademetz, a rend első kínai misszionáriusa. Arnold Janssen 1837-ben született egyszerű kispolgári családban az Alsó-Rajna-vidéken, a Münsteri Egyházmegyében. Gimnáziumi és egyetemi tanulmányai során érdeklődése a matematika és a természettudományok felé fordult, és bár ezekben megszerezte a tanári diplomát, mégsem a pedagógiai pálya lett végleges hivatása.

A missziós munka megszervezésére kapott ugyanis küldetést, és pappá szentelését követően erre tette fel az életét. Három szerzetesi közösséget hozott létre, mégpedig egy olyan nehéz időszakban, amikor hazájában a kultúrharc égője alatt inkább viszszaeszközött a egyház tevékenységét, és ennek keretében például a jezsuita rendet be is tiltották.

Az általa létrehozott közösségekben (Isteni Ige Társasága, Szentlélek Szolgálói Missziós Nővérek és Szentlélek Szolgálói Örökimádó Nővérek) az imádság szeretete, az aláztatosság és a szolgáló felebaráti szeretet a legfontosabb ismertetőjegyek. Hogy ezt a missziós területeken élő embertársakért végzett önfeláldozó munkát a közösség tagjai hatékonyan tudják végezni, a rendalapító nagy súlyt helyezett a magas színvonalú szakképzésre.

Haláláig ötszáz pap kiképzéséről gondoskodott, akik közül néhányat természettudományi és nyelvészeti főiskolákra is elkül-

dött. Az apácarendekbe jelentkezőktől is megkövetelte legalább két idegen nyelv megtanulását. Abban a korban nagy haladásnak számított, hogy a nővérek részére tanítóképzőt is létesített és egy részüket még szülésznővé is kiképezte, a szerzetes testvérek számára pedig műszaki és kereskedelmi oktatást biztosított. A látványos sikerek ellenére élete végéig egyszerű, szerény pap módjára viselkedett. A fiatal papnővendékek felszentelése után térden állva szokta megcsókolni az újmisések felszentelt kezét. Sohasem dicsekedett a saját eredményeivel, holott akkor már több országban sikeresen működtek az általa alapított közösségek.

Ha valaki mégis az ő érdemeit hozta szóba, azt válaszolta, hogy „az Úr a legkevésbé alkalmast használta fel eszközül”. Az 1909-ben bekövetkezett halálát követően közel száz esztendővel a rend tevékenységének újabb eredményeit jelzik a verbiták által alapított és működtetett egyetemek, főiskolák, alap- és közép-fokú oktatási intézmények, a sokrétű karitatív tevékenység a világ különböző földészsein. A rendalapító boldoggáavatását VI. Pál pápa végezte 1975-ben, a szenttéavatásra pedig – amelyen a rend mai tagjaival, a közösség által működtetett iskolák diákjaival stb. együtt több tízezer vettünk részt – 2003. október 5-én került sor a világegyház központjában: Rómában, a Szent Péter téren.

Dr. Márkus Gábor

MISSZIÓS BARÁTOK HAVI TALÁLKOZÓJA

Minden hónap utolsó vasárnapján 18.00 órakor a Szentatya havi missziós imaszándékára **szentmisen** vehetünk részt, melyet minden alkalommal más-más misszionárius mutat be.

Júniusban a megszokott időben és helyen várják a verbiták a missziók barátait, viszont **júliusban és augusztusban** a nyári programok és szabadságok miatt **nem lesz havi szentmise**. Utána legközelebb szeptemberben találkozhatunk ismét a Názáret Misszióházban.

Burbela Gergely atya tud tájékoztatást adni ezen alkalmakról a 30/418-9196-os telefonszámon vagy a verbita@verbita.hu e-mail címen.

SZENTHÁROMSÁGRÓL NEVEZETT ÖRÖKÖS MISESZÖVETSÉG - ÜNNEPI PILLANATOK

Születésnap, névnap, húsvét, karácsony... mind olyan pillanatok, melyek meghatározóak egy személy számára: állomások, melyek egy részt szép családi-baráti ünnepre nyújtanak alkalmat, másrészt elgondolkodtatnak. Az együtt töltött pillanatok ünnepei az élet meghatározó pillanatainál megállítanak bennünket, hogy átgondoljuk a múltat, jelent és jövőt.

Ilyen alkalmakkor ajándékot adunk át egymásnak, mely bennünket és jókívánságainkat jelképezi. Ilyen ajándék lehet a **miseszövetségi tagság**, mely által Istent ajándékozunk szeretteinknek, őket pedig Istennek ajánljuk a napi hét szentmisében (évente 2555!), melyet a verbita missziós atyák mutatnak be a tagokért a világ különböző pontjain.

Zabos Róbert svd testvér szívesen ad további információt, és várja a jelentkezőket:

cím: Missziós Titkárság
9730 Kőszeg, Park u. 1. Pf. 74.

tel.: 94/562-205 (munkanapokon 9 és 11 óra között)

e-mail: misszio@verbita.hu

bankszámlaszám: 11600006-00000000-12713314

A Miseszövetség **egyszeri** 7000 Ft-os hozzájárulásával a szegény országok missziós munkáját segítjük!

Kérésre csekket, tájékoztatást és adóigazolást küldünk!

Kincsünk a misszió! – Missziós Táborok 2008

Helyszínek és időpontok:

Gyermektábor (6–13 éves korig) a premontrei nővérekkel együtt:
Zsámbék – július 1–6.

Első ifjúsági tábor (14–25 éves korig) a verbita ifjúsági házban:
Kőszeg – július 15–20.

Második ifjúsági tábor (14–25 éves korig)
a Szombathelyi Egyházmegyével együtt:
Tornyiszentmiklós vadászkastélyában – július 26–31.

Továbbra is szívesen fogadjuk azok nagylelkű segítségét, akik **adományukkal támogatni tudják** a táborozó fiatalokat. Az eddig beérkezett és az ezután érkező legkisebb összeget is

**hálásan
köszönjük!**

A Missziós Titkárság

bankszámlaszáma:

11600006-

00000000-12713314

(Erste Bank)

Kérjük a közlemény rovatban feltétlenül feltüntetni:

Adomány a tábor javára

A szemináriumtól a börtönig (IV.)

„Ebben a »halálban« élet volt”

Most kerültünk csak először Magyarországon igazi börtönbe. Mégis, viszonyítva az előző állapotokhoz, az itt eltöltött idő üdülés volt. El is nevezték a szombathelyi fogházat ebben az időben „Birkás szanatóriumnak” a fogház parancsnokáról és az életmódról.

A napi sétát kivéve, állandóan lakat alatt tartottak bennünk. Még az ételt is egy kis ajtón keresztül kaphattuk csak meg. WC-re nem mehettünk ki, „kibli”-rendszer volt. Ilyenkor a szoba lakóitól „elnézést” kellett kérnünk.

Az már magától értetődik, hogy egy ilyen életet is ki kell „érdemelni” egy jól sikerült „mázsálással”, ahogy a bírósági tárgyalást hívták börtönnyelven. A bírák sem erőltették meg magukat a paragrafusok keresésében. Meg volt adva az ÁVO-tól, hogy mennyit adjanak és csak ránk olvasták. Kaptunk első fokon nyolc „kilót” (azaz hónapot), a „mázsát” (az évet) nem ütöttük meg.

Ezzel megkezdtük büntetésünk letöltését, ami a semmittevésre való kárhozzátás. Később sikerült behozatnunk könyveket, és így tanulásra is nyílt lehetőségünk. Vasárnap mindig volt misénk. Mi ministráltunk, a többiek pedig rács mögött a folyosókon álltak. Volt egy fogházkápolna is, de oly sokan voltunk, hogy nem fértünk volna be. Gyónni csak őr jelenlétében lehetett.

A fogház mellett közvetlenül áll a székesegyház. Ha kinéztünk az elég magasra helyezett ablakon, láthattuk, mint játszanak, sétálnak a szeminárium kertjében a kispapok. Hogy a rabságnak az érzetétől szabaduljunk, próbáltuk magunkat az első hónapok után leköttni. Hogy az iskolaévet ne veszítsük el, próbáltuk a legszükségesebb tankönyveket megszerezni. Szerencsénkre egy jezsuita magiszter csakat be hoztánk, aki az érthetlenebb dolgokat megpróbálta érthetőbbé tenni. Egyszer arra is rávetemedtünk, hogy prédikációs gyakorlatokat tartsunk, utána megbíráltuk egymást.

A fogháznak külön zenekara volt, és volt egy kabarécsoportja. Így természetes, hogy az „elvtársak” is jogot formáltak arra, hogy politikailag is szórakoztatva legyünk. Mindig arról beszéltek, hogy milyen rossz nyugaton. Egyetlen alkalom, amikor valamennyire szabadabbnak érezhettük magunkat, a napi séta volt. Kettesével jártuk körbe a szűkre méretezett, magas fallal körülvett fogház udvarát. A kör közepén pedig ott állt az őr, figyelve arra, hogy ne beszélgessünk. Ennek ellenére a séta újságszerzési lehetőség, ismeretség forrás, bokorugró-iskola volt, ahol megtanulhattuk más kárából, mire kell vigyázni annak, aki át akar szökni a határon.

Mindenféle emberrel találkozhattunk ott. Nem egy édesanya volt, aki ölében hordozta alig pár hónapos gyermekét. A nők nehezebben tudtak beletörődni a fogságba. Közöttük többször történt öngyilkossági kísérlet. Volt egy evangélikus diakonissza is, aki egy alkalommal panaszkodott, hogy kihallgatásán milyen durván bántak vele az ávosok. Evangélikus létre bántotta, hogy miként szidták a Szűzanyát.

A férfiak szakmák szerint tagozódtak. Mi voltunk a „bokorugrók”, mint határátlépők. Voltak aztán „zsizsikesek”, a gazdasági bűnözők, akikre ráfogták, hogy zsizsikes gabonát adtak be. Végül volt egynéhány okleveles bűnöző is, a „csövesek”. Ezekről tanultuk meg, hogyan kell eldugni a tárgyakat, hogyan kell kanálból kést csinálni, miként lehet gyufát csinálni. Egy bokszbajnokkal is találkoztunk, aki mikor megmutatta az erejét egy ávosnak, megkötötték a többiek, és kékre-zöldre verték. Volt egy embercsempész, akinek menekülés közben átlótték a lapockáját. Egy másik barátunk egy fiatal jogászdoktor volt. Ő benn dolgozott az irdán, és így sok levelünket és csomagunkat átmenthetett, amit nem kaptunk volna meg egyébként. Volt bankár, kenyérgyáros, polgármester, jegyző, rabbi, aki kijárta nagyszámú hitközségének, hogy kóser ételt adjanak. Akrobaták, szteptáncosok, cigányzene-kari tagok, egyetemi tanárok is voltak.

A 111-es volt a papi cella. Egyes fegyőrök titokban segítettek minket. Mikor az egyik megtudta, hogy nincs rózsafüzérünk, hozott. Kicsi kis cella volt, máskor csak egy rab lakhatott benne. De ekkor? Volt idő, amikor heten is voltunk.

Az első hónapokban annyi részvétellel teli levelet kaptunk, hogy a jóindulatú cenzor külön kért bennünk, hogy könyörüljünk meg rajta, mert nem győzi a mi leveleinket átnézni. Minden látogatási alkalmat kihasználtak közelről, távolról, hogy egy kis szabad levegőt lopjanak be hozzánk.

A kirótt büntetés letöltése a vége felé közeledett, de számunkra csak újabb aggodalom forrása lett. Mások esetéből is tudtuk, hogy a fogházbüntetés letöltése után az internálás lehetősége fenyeget bennünket. Mikor végre megkaptuk a szabadságlevelünket, a fogháztól szabadok voltunk, de nem az ÁVO-tól. Az ÁVO foglyai voltunk, és épp emiatt már reggel kilenckor ott álltunk a fallal szemben az ÁVO-n, szabadságlevellel a kezünkben. Már a délután három óráig is elharangozták, mikor egyenként hívtak bennünket kihallgatásra. Most udvariasak voltak, de megjegyezték, hogy internálhatnak bennünket. Arra a kérdésre, hogy mik a terveink, a rendi előjárókkal egyeztetve azt feleltük, hogy egyenesen megyünk haza a szüleinkhez pihenő szabadságra.

Végre este öt óra felé bevitték bennünk egy elegánsan berendezett szobába, ahol egy főmufti fogadott bennünket. Kezet fogott velünk és csak azt kérte, hogy ne éljünk vissza a népi demokrácia bizalmával. Csak magunkban tudtuk megköszönni ezt a hét hónapig belénk vetett „bizalmat”. Észre sem vettük, már kinn voltunk az utcán, szabadon! A szabadság értékének teljes értelmi és érzelmi átélésével nem tudtuk megtenni, hogy az utunkba eső domonkos nővérek templomába be ne menjünk. Valóban volt miért hálálkodni a sok rossz után is.

Vonattal indultunk hazafelé. Furcsának tűnt fel körülöttünk az élet. Mindenkire gyanús szemmel tekintettünk, nem figyelnek-e bennünket. Az októberi dér már megcsípte a kukoricák levelét. Zörgő kukoricaszárakat, letarolt, betakarított földeket láttunk mindenfelé a vonatablakból kitekintve. Egy „átaludt”, egy elvesztett év volt, erről beszélt nekünk akkor a természet, erről kattozott monoton gyászdal a vonatok kereke.

De mégsem így volt! Ebben a „halálban” élet volt, természetfeletti élet. Most már, utólag sajnálnám, hogyha a „halálnak” ez az éve hiányoznék az életemből, ha talán előtte önként nem is vállaltam volna. (Vége)

G. Á. M.

VERBITA BARÁTI KÖR

A **VBK** olyan **közösség**, akiknek tagjai bár nem feltétlenül ismerik egymást, mégis együtt imádkoznak nap mint nap a misszióért.

Felvételi díj nincs, viszont kérjük a jelentkezőket, hogy adják meg **nevüket, születési idejüket és születési helyüket, valamint postacímüket Zabos Róbert svp testvérenek**. Ő megküldi a felvételi igazolást az ajánlott, misszióért végzendő rövid napi imádságokkal együtt. Ugyancsak küldi negyedévenként a *Világposta* című missziós újságunkat. **Halász Lajos atya** minden hónap 15-én **szentmisét ajánl fel a VBK tagjaiért és azok szándékaira**.

VERBITA HONLAP

Úgy tűnik, hogy már sinen van **www.verbita.hu** honlap működése. A tartalom folyamatosan bővül és frissül. Minden „szörfözni” szeretőt szeretettel várunk a web-óceánon!

Libéria újjászületik

Jay Toonay *verbita missziós testvért a 2006-os őszi Világpostából már ismerhetjük. Libéria menekülttáborában dolgozott. Hazájába, Indonéziába való visszatérése előtt összefoglalta tapasztalatait.*

Szomorú vagyok, hogy el kell hagynom Libériát. Véget ért megbízatásom a nyugat-afrikai Jezsuita Menekültügyi Szolgálatnál (JRS). A humanitárius munka látszólag abból áll, hogy jót teszünk a rászorulókkal, hatással vagyunk az életükre. A terepen elért eredményeket teljesítménymutatók alapján ítélik meg. A missziót akkor tekintik eredménytelennek, ha a célokat nem teljesítik egy adott időkereten belül. Eredménytelen, ha a tényleges eredmények nem egyeznek meg a teljesítménymutatókkal. A küldetés teljesült vagy sikeresnek tekinthető, ha a nap végén a segélynyújtók elégedettek. Ez a misszió azonnali hatása.

2004. szeptemberi érkezésem óta az volt a megbízatásom, hogy iskolákat működtessék Libéria legnépesebb belföldi menekülttáborában. A százezer fő között tizenötezer iskoláskorú menekült volt, akik számára nyolc iskolát működtettünk. Ez volt életem eddigi legnagyobb erőpróbája. Gondoskodnom kellett róla, hogy az iskolák működjenek, vagyis a gyerekek iskolába járjanak, a tanárok tanítsanak, az alapvető oktatási eszközök rendelkezésre álljanak.

A menekülttáborok képe többé-kevésbé valamennyiünk számára ismerős. Nyomorúságos, szomorú helyek. Senki sem szeretne ilyen helyen élni. Korábbi, más menekülttáborokban szerzett tapasztalataim megtanítottak, hogy az emberek képesek alkalmazkodni a környezetükhöz. És még fejlődni is tudnak ebben a környezetben. Motivációra van szükségük, és erős elhatározásra, hogy azt a helyet a fejlődés helyévé alakítsák át. Furcsának tűnhet, de gyakran előfordult, hogy az emberek hálát adtak sorsukért, mert a menekülttáborban alkalmuk nyílt iskolába járni, felnőttként megtanulni írni-olvasni, kitanulni különböző szakmákat. Micsoda rejtett áldás!

A legsérültebbek a felnőttek: agresszívek és nyersekek, hajlamosak a durvaságra és az erőszakra. Arcuk elárulta mély sebeiket, melyeket a hosszú háború okozott. A gyerekek azonban általában boldogok voltak. Ha elég enni-innivalójuk volt, és volt hol aludniuk, ugyanolyan boldogok voltak, mint más kortársaik. A felnőttek életét meghatározta, hogy otthonukat megalázó körülmények közt kellett elhagyniuk, de a gyerekek úgy élték meg,

mint megérkezést egy hatalmas játszótérre. Vagyis hamarosan otthon érezték magukat.

A tábor a külvilág veszélyeitől mentes, biztonságos hely volt. ENSZ-katonák őrizték. A táboron belüli erőszak és kizsákmányolás ellen azonban küzdeni kellett. Gyakran keletkezett feszültség a menekültek és a humanitárius szervezetek közt a nem kielégítő szolgáltatások miatt. A lopás általános jelenség lett. Biztonságos és békés körülményeket teremteni az iskolákban sem volt könnyű. Fantáziára és kreativitásra volt szükség. Szórakoztató, vidám dolgokat kellett kitalálni, amelyek vonzózták a gyermekeket. Nagyszerű volt nézni, hallgatni, ahogy a gyerekek énekeltek, táncoltak, játszottak és mindenféle tevékenységben részt vettek, melyeket az iskolaközösség szervezett. S ha a gyerekek boldogok, az a szülőkre is jó hatással van.

2005 végétől az ENSZ segítségével elkezdhetek a táborból hazatelepülni a családok. Nagyszerű volt nézni a menekülteket, ahogy csomagolnak és felszállnak a teherautókra, melyek hazaviszik őket. Végre elérkezett a nap... A táborok hamarosan kiürültek. Nemrég, amikor arra jártam, már egyetlen sátrat sem találtam. A tábor helyét ismét belepte a bozót. Rövid időm sok szerencsét kívántam az egykori lakóknak életük újrakezdéséhez, bárhol is vannak.

A hazatelepülés segítésébe én is bekapcsolódtam. Iskolák építése és mezőgazdasági projektek beindítása volt a feladatunk. Az embereket mozgósítani kellett, hogy vegyenek részt a közös munkában, vállaljanak felelősséget saját jövőjükért. A beindított projekteket sajátjuknak kellett érezniük. Nem könnyű feladat olyan emberekkel dolgozni, akik a menekülttáborokban éveken át mindent készen kaptak és függővé váltak a nemzetközi segélyszervezetektől.

Időbe telik megértetni az emberekkel, hogy többé már nem menekültek vagy kitelepítettek, hogy ők a közösségük fejlődésének megteremtői. Jó érzés látni, ahogy az iskolaépületek már állnak, a gyerekek tanulnak, a farmokon gazdálkodnak. Nagyszerű látványt nyújtanak az asszonyok, ahogy hatalmas vödörökben vizet visznek a fejükön, és a férfiak, ahogy fáradhatatlanul készítik az agyagtéglákat. Libéria apránként emelkedik, és az emberek kézik az országukat újjáépíteni.

Ahogy az ország halad előre, számomra is eljött az idő, hogy tovább lépjek. Hiányozni fog ez a szép ország és az itteni emberek. Ugyancsak hiányozni fog a nagyon dinamikus JRS-csapat. Tapasztalatokban, emberségben, az Isteni Ige szeretetében gazdagodva távozom, amiért hálát adok Istennek.

Jay Toonay SVD

Fordította: Hajós Katalin

HIVATÁSOM: A MISSZIÓ

Nagy kincs a misszióknak szentelt élet

– hirdeti a verbita emlékévké mottója. Erre sokféle mód és lehetőség kínálkozik. Minden keresztény ember a krisztusi küldetéséből fakadóan misszionárius családjában, közösségében, munkahelyén. Nem annyira a szóbeli hithirdetés, mint inkább a hiteles élet példa a meggyőző a mai kor embere számára.

Vannak fiatalok, akik küldetésüket városuk, hazájuk, kontinensük határain túl is meg szeretnék osztani másokkal.

Verbita missziós atyák és testvérek nemzetközi közösségeikben dolgoznak együtt Óceánia, Ázsia, Afrika, Amerika és Európa sok-sok plébániáján, iskolájában, kórházában, menekülttáborában, szociális intézményében, hogy Krisztus minden ember szívében feltámadjon.

Ha szeretnék közelebről megismerni a verbiták közösségét, szívesen válaszol kérdéseikre:

Zabos Róbert SVD testvér

Szent Imre Missziósház

9730 Kőszeg, Park u. 1.

06-94/562-205

06-30/626-0544

új mail: hivatas@verbita.hu • web: www.verbita.hu

Magung Fransis SVD atya

Názáret Missziósház

1223 Budapest, Bajcsy-Zs. u. 3-5.

06-30/592-7212

SEGÍTHETEK A HARMADIK VILÁG MISSZIÓJÁNAK?

Hála Istennek és hazánk sok-sok jótévőjének, egyre több missziós projektet tudunk támogatni mi, magyarok. Indiai szegények műtétjeit támogattuk, egy indonéz verbita templom építéséhez járultunk hozzá. Botswanában AIDS-gyermekcentrum fenntartási költségeit segítettük...

Továbbra is várjuk a jószívű adományokat, melyekkel sok rászoruló/ránk szoruló embertársunk életét segíthetik a verbita missziósok. A misszió és a szolidaritás közös ügyünk, mellyel Krisztus egyenlőképp bízott meg minden embert.

Számlaszámunk: 11600006-00000000-12713314

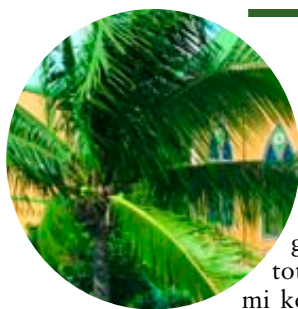
Kérésre tájékoztatást, csekket, adóigazolást küldünk!

A legkisebb adományt is **HÁLÁSAN KÖSZÖNI** a verbita **Missziós**

Titkárság: Zabos Róbert SVD testvér, 9730 Kőszeg, Park u. 1.,

tel.: **06-94/562-205** (munkanapokon 9 és 11 óra között)

e-mail: **misszio@verbita.hu**

Nyári viccgűjtemény

Joe feleségét bevásárolták a templomi kórusba énekelni. Minden este, miközben a vacsorát készíti az asszony, hangosan énekel a konyhában. Joe pedig ilyenkor kimegy a ház elé a kertbe. Egyik este kérdezi a feleség a férjétől, amikor leülnek vacsorázni:

– Mi baj, drágám? Talán nem tetszik a hangom, hogy mindig kimész, mikor énekelek?

– De, nagyon tetszik. Csak nem akarom, hogy a szomszédok azt higgyék, hogy verlek.

*

Egy régi barátomnál voltam vendégségben, körbevezetett a lakásában, és megmutatta, mi mindent gyűjtöttek össze a feleségével házasságuk húsz éve alatt.

– Látod, mennyi mindenünk van már! – dicsekedett a barátom. – Mielőtt meghalok, azelőtt egy nappal eladom az összes dísz tárgyat, csak azért, hogy megtudjam, mi mennyit ér.

– Hisz azt nem tudhatod, mikor fogsz meghalni! – mondtam neki.

– Dehogynem, amikor eladom a cuccokat, az asszony megöli!

*

A kukások tegnap reggel túl korán érkeztek a házuk elé. A zajra felriadtam és hirtelen eszembe jutott, hogy nem raktam

ki a kukát. Pizsamában rohantam ki a kapuba. A kukásautó már a szomszédom háza előtt járt. Odakiáltottam:

- Jó reggelt, ugye még nem késtem el?
- Nem, nem, jöjjön csak, ugorjon be!

Miki svd

Rejtvény

Isten nem beszél, de minden Istenről mesél – hirdette az előző rejtvény megfejtése. Az egyre növekvő számú megfejtők közül a tavaszi három nyertesünk: Kiss Zsóka Budapestről, Kiss Lajosné Bátaszékről és Dávid Zsuzsanna Budapestről. Gratulálunk! Nyereményeiket hamarosan eljuttatjuk hozzájuk, mely nem más, mint egy isztambuli kézműves fémkeretű apró szöttese, mely a Hagia Sofiában található Szűzanya-ikon másolata.

A nyári rejtvény megfejtése egy fülöp-szigeteki mondás, melyet Lányi Béla testvér küldött üdvözetével együtt minden Világposta olvasónak!

Beküldési határidő: 2008. augusztus 10.

AKHILLEUSZ ANYJA	MAGYAR KIRÁLY (1041-1044)	VEZSÉREM MEGYEI KÖZSÉG ES FERFI NÉV	SZÓRÓL SÉRTŐ MEMEJEGYZÉS TUDARÓZÓ-DIK	ELŐBÉKICS	SÍRMELEKÜL SZÓLGAJÓ CSÉSZ ÉPTMÉNY	VADGALAMB KLAN BETŰ-KEVERKE	JÓULE	KÖNYŰ, VERONY BOKOR NEVE RÓMAI SÍ	KÖNYÖRÖG KÖMÁRCOM ESTERGOM MEGYEI KÖZSÉG	OROSZ NER HANGSZER	KALFÖLDI OKLEVÉLET HONOSÍT
MEGFEJTÉS		FILJ									
HASZONTALAK KÖMÉS			TEA MARKA, ...GRAY				TÁVODÓ				
TŰTÁJ VEZDÉ		BONDOLÓ-DIK TOPRÉVÓ						KELET RÖVÖDÉN HUSANG	RACUM, KEN KICSINYÍTÓ KERZÓ		
OLASZ FOLYÓ			MINDENK				DÖKSÉRET SZUSZ		NEM LÁZ KÖZÖL		
MEZŐGAZDASÁG RÉSZEI		MÁS SZÓVALI		VLKOS, JYÓR PUSOK	TÖRMELEK	CSIKÓ GERMANIUM		TÉNY ARZEN, AMERICIUM			
VALTSÁGOSI KÖZEFELI		SÁR KEVERKE	HITVEDŐ						LJRA KEZD		
PÁROS SZER											
OXIGÉN	LÁZTÓ			FELTART RÉSZEIN AVANZSIÁLI				HITVÁNY PÁROS ATKARI			
			ALATTOM-SAN FLASKA VEZDÉ			NŐI NÉV	MVOLT		ROZSIFA RÉSZEI FEN VÁROS		
LENGYEL FOLYÓ	ZENCÖL			HIGÁNYI FÉMEKKEL ÖTÖZŐ KERTI SZERIZAM						JÓD VEZYELE	
						NŐI NÉV HANG, SZINLET			ELJÁRÁSK ASZTACIUM		
								DYERÖNK MENLÜNK RÓMAI SZAM		FEL ARV	
					AFRIAI DEDÉSZLET		NEVEZ VALAMNEK				

